

Tereza Nováková

Co se stalo Veronice

**Od
spoluautorky
podcastu
Zkouškový**

Co se stalo Veronice

Vyšlo také v tištěné verzi

**Pa
se
ka**

Tereza Nováková

Co se stalo Veronice – e-kniha

Copyright © Paseka, 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Co se stalo Veronice

Tereza Nováková

Co se stalo Veronice

Paseka

CO SE STALO VERONICE

Copyright © Tereza Nováková, 2023

Cover Illustration © Lela Geislerová, 2023

ISBN tištěné knihy: 978-80-7637-339-6

ISBN ePUB: 978-80-7637-426-3

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7637-427-0

ISBN PDF: 978-80-7637-428-7

Mým přátelům.
A Soně a Daliborovi.

Což jsou poměrně netradiční jména.
(Úlomky žuly jsem nenapsala já.)

You're the reason why the opera is in me

U2: Sometimes You Can't Make It On Your Own

Nevěděla, jak dlouho už to trvá – osm minut? Čtyřicet? Kdyby se tak znatelně nesnažil, ukončila by to. Takhle by to bylo ale nejspíš trapný. A co by mu taky řekla?

Omlouval se. To prý ten alkohol. Už tomu moc nevěřila. Ten měsíc to byl druhý kluk, se kterým spala a který měl problémy se stáním. Možná to bylo v ní. Mračila se, měla ten svůj přísnější bitch face, který se neodpouští. Občas se na ni v metru tu a tam někdo usmál, většinou ženy. Jako by jí chtěly říct: neboj se usmát, holka, nic to nestojí. Samozřejmě že stojí, všechno něco stojí. Tedy kromě teď jeho...

Taky si nepřípadala dost sexy, trochu ztloustla, pár kilo. Když jí začal chvíli předtím lechtat (už nevěděl, jak prolomit to dusné ticho a nevlídnou očekávání), uvědomila si, že má špek na břicho. Covidovej špek z neustálého nicnedělání. Sice teď seděla, takže to byla zrádná pozice, ale i tak. Špek na břicho. Možná že mu nestojí kvůli tomu špeku. Nebo jim zkrátka není přáno. Za jak dlouho si to asi uvědomí? Až sleze sníh a vylezou první pampelišky? Zdálo se jí, že už to musí přijít každou chvíli.

A do toho se jí celou tu dobu díval do očí. Zpřímá. Jako by chtěl vyhrát hru v nemrkání. Její kamarádka Aneta

v tom byla mistr republiky, ale to sem teď nepatří. Na normálně dlouhý sex dobrý, ale udržovat oční kontakt s člověkem, o kterém toho věděla pořád dost málo, a předstírat, že ji to už nezneklidňuje, nenudí a nerozčiluje, aby se ho nedotkla, to byl panečku výkon. Roky v dramatickém kroužku se konečně vyplatily.

Kdyby se s ní dva měsíce předtím nerozešel kluk, nebyla by tady. Možná by měla sex se svým klukem. A i když ho bylo málo a dalo se mu leccos vytknout, netrval věčnost a jeden druhého už tak nějak po těch čtyřech letech znali a věděli, co se jim líbí a kam sáhnout. Chvíli by si potom poleželi, možná by ještě zapnuli Netflix, koukli se na dvě epizody *Papírového domu* a šli by zase spát. On vlastně ne, on by ještě pracoval. Kouřil by u toho jednu za druhou, pil malinovou šťávu a mračil se ještě víc, než se mračívala ona. Ale to bylo teď jedno. On tu teď nebyl. Asi pil někde malinovou šťávu a dloubal se v nose.

Mama jí říkala, když odcházela, s ironickým úšklebkem: „Chovej se, abys nechovala.“ Bylo by to směšně hloupé a trapné, kdyby... Ach, ta kdyby, ta vymyslel osel, když ho někdo někde někdy naučil mluvit. Možná to bylo v Pákistánu pod horou K2, kam dnes jezdí horolezci, kterým se zachtělo zúctovat s vlastním tělem a vůlí a přírodou. Každopádně oslovo první slovo muselo být kdyby.

Kdyby

Veronika nebyla hloupá. Labilní, hysterická, egoistická, sebestředná, vztahovačná, netrpělivá, úzkostlivá, trochu rozmazlená, náladová, sebelítostivá a občasně samonasírací, to ona byla. Ale hloupá ne. Když se hlásila po gymnáziu na vejšku, dostala se všude. Do Prahy, do Brna i do Olomouce. Kdyby chtěla, dostala by se třeba i jinam a její příběh mohl být úplně jiný. Ale to už je zase jen další kdyby.

Když byla v Brně na pohovoru, seděl tam v komisi člověk – muž. Mezi několika dalšími muži. Něčím ji přitahoval a odpuzoval zároveň. Nebyl pohledný, nejspíš. Docela určitě byl přespříliš hubený a směšně vysoký a vlasy už mu řídly. Ale něco na něm bylo. Ve tváři, v gestech, v mluvě, co ji tak divně popichovalo, rozčilovalo a zajímalo. Měla chuť se s ním dát do hádky, jít s ním do hospody na pár piv a pořádně se s ním zhádat.

Když se pak rozhodovala, kam nakonec nastoupí, Brno bylo jasná volba. Ne snad kvůli tomu irituujícímu chlápku s jedovatým úsměvem a provokativními řečmi, ale proto, že to byla umělecká škola. Holka z Prahy si tak zabalila své saky paky, koupila v IKEA rozkládací látkovou skříň a žlutým autobusem šupajdila do města, které údajně Pražáky nesnáší. To jí potvrdil i brácha, kterému

v Brně „fakt jenom kvůli tý espézetce“ propíchlí gumy u auta. Ale „jinak je Brno fajn“, říkal.

První dojem z Brna byl úplně jiný. Nebylo to nepřátelské město, naopak. Její pražština a fakt, že je z Prahy, sice byly téma, kterému se málokdo záměrně vyhnul, a každý se snažil přisadit si nějakou vtípnou ironickou poznámkou, ale skoro jí připadalo, jako by měli Brňáci z přítomnosti Pražáčky spíš radost. Taková zvláštní satisfakce v tom byla. Nová doba – Pražáci jezďtej do Brna!

Lidé tady na ulici, v obchodech, lékárnách a divadlech byli úplně jiní než lidé na ulici, v obchodech, lékárnách a divadlech v Praze. Odlišný živočišný druh. Tenhle druh se usmíval, byl vždycky slušný a nad věcí. Jako by se mu žilo snadněji. Jako by měl míň bolesti. Jako by věděl, že stres způsobuje rakovinu. V divadlech se i během představení pila štamprlata slivovice jako součást programu, ve škole se prodávaly „kusovky“ a moc dobrá levná ořechovka a všichni se znali se všemi. Sladký to začátek vysokoškolských let. Otec jí vždycky říkal: „Neboj, Veru, za chvíli budeš na vejšce a tam tě to bude bavit. Tam už si nikdo na trapný šprty nepotrpí, to už tam nestačí.“ Měl pravdu, bavilo ji to. Skoro každý den byli v hospodě, dali si pívko a ořechovku a připadali si jako budoucí elita národa, jako velcí umělci. Kdykoliv jim někdo z pedagogů naznačil jejich nedostatečnost nebo omezenost, mávli nad tím rukou a spláchli to velkou ořechovkou a tou úžasnou bezstarostností naivních prvků, kteří mají víc talentu a chytrosti než všichni před nimi.

Netrvalo to ani tři měsíce, a už se s panem arogantním opilá líbala v hospodě (hned vedle školy). Pořád přitom

musela myslet na to, jak velký klišé žije. Škola byla narvaná mladýma hezkýma klukama, charismatickýma, s hlubokým hlasem a teatrálním šarmem. A ona se tiskla v zakouřený putyce k o dvacet let staršímu proplesatělymu učiteli, o kterém ani nevěděla, jestli se jí líbí. Věděla jenom, že na něj pořád musí myslet, že se červená, když na ni v hodině promluví, že se jí stáhne hrdlo a má pocit, že to na ní všichni musí vidět. A teď tady seděla a nevěřila, že se jí to děje.

Vypili snad celý svět, a když putyka zavřela a venku mrzlo, přesunuli se do školy a líbali se na chodbě před učebnou, kde učil. Sáhl jí studenou rukou pod kalhotky a ji najednou napadlo, jestli si oba nezahrávají až moc. Pasovalo to k němu, k jeho rebelské jiskře v oku, drzým podtónům v jeho slovech, a pasovalo to k tý jeho protivně temný auře, která se kolem něj nesla. Nebo se jí to aspoň zdálo. Ale jak to pasovalo k ní, kromě toho, že byla namol a nechtělo se jí zpátky na kolej?

Slíbil jí, zřejmě aby nevypadal jako nadřzenej úchyl, že se druhý den sejdou. Vyměnili si čísla a s tím se rozloučili. Věděla, že se to setkání zřejmě nikdy neuskuteční, že to byl jen jeden opilý a neetický omyl. Druhý den vyrazila se spolužačkou na oběd. Daly si specialitu kavárny: „radiátory na kari“. Těstoviny ve tvaru topení obědvaly skoro každý týden. Dole u vchodu do podniku měli za sklem velkou PET láhev plnou žluté vody s vlastnoručně vyrobenou etiketou, na které byl prostý popisek: *Vltava*. Sedávaly se spolužačkou nahoře v patře, obklopovaly je knihy a na zdech byla světla, která pro ně teple svítila večer co večer. Venku mrzlo, ale tady bylo dobře. A jí